

РЕШЕНИЕ

№ 305

гр. София, 18.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 20.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **8437** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 3 във вр., ал. 1 от Кодекс за социално осигуряване (КСО), във вр. с чл. 145 и сл. от Административно процесуален кодекс (АПК).

Образувано е по жалба подадена от Р. В. М., чрез адв. В. Б. И., с адрес: [населено място], пл. „Р. Д.“ № 4. ет. 1. ап. 1, срещу Решение № 1040-21-793/02.08.2021г. на директора на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00919606/17.05.2021 г. на длъжностното лице по реда на чл. 114. ал. 3 и ат. 4 от КСО

Жалбоподателката излага, че оспореното решение е неправилно и необосновано, издадено в нарушение на процесуалните правила, противоречащо на материалния закон. Твърди, че същото е постановено при липса на мотиви, както и при липса на фактически установявания. Излага възражения, касаещи трудовата ѝ дейност в дружеството, като претендира, че в осъществената административна процедура не било безспорно доказано липсата на реално осъществявана от нея трудова дейност. В тази връзка, заявява, че липсата на своевременно връчване, с оспореното от нея разпореждане, на съставения в резултат от проверката на работодателя ѝ „ПЛАСИО“ ЕООД, съответен констативен протокол е довело до нарушаване правото ѝ на защита, както и до препятстване на възможността да ангажира доказателства и да поиска събиране на относими такива. Излага, че като основание за постановяване на обжалвания административен акт е посочено извършеното служебно заличаване на подадените за нея данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, на база издадените задължителни

предписания № ЗД-1-21-008154469/25.09.2020 г., които са били връчени по реда на чл. 110, ал. 4 от КСО, същите не са обжалвани и са влезли в сила на 09.12.2020 г. В тази връзка счита, че отношенията между дружеството осигурител от една страна и НОИ от друга не могат да рефлектират в правната сфера на работика/служителя. Моли за отмяна на процесното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез адв. И. поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски, представя списък с разноските.

Ответникът- директора на ТП на НОИ С. град, чрез юрисконсулт П., оспорва жалбата. Моли решението да бъде потвърдено на основания изложени в него. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От „ПЛАСИО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] за Р. В. М., ЕГН: [ЕГН] в ТП на НОИ - С. град са представени Удостоверения приложение № 9 (към чл. 8, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (ННОПДОО) с данни относно правото на парични обезщетения по болнични листове с № Е20183498241 за периода от 14.05.2019 г. до 12.06.2019 г. вкл., № Е20183498397 за периода от 13.06.2019 г. до 12.07.2019 г. вкл., № Е20183498563 за периода от 13.07.2019 г. до 11.08.2019 г. вкл. и № Е20198110721 за периода от 24.09.2019 г. до 23.10.2019 г. вкл. Въз основа на данните, подадени от „ПЛАСИО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] по реда на чл. 5. ал. 4 от КСО и данните в представените удостоверения към горесцитираните болнични листове на Р. В. М. по реда на ННОПДОО е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност за периода от 14.05.2019 г. до 11.08.2019 г. вкл. в общ размер на 5 740,55 лв.

Със Заповед № ЗР-5-21-00726595/25.02.2020г. е възложено да се извърши ревизия на „ПЛАСИО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]./л.25/

При осъществен последващ контрол на „ПЛАСИО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] относно спазването на осигурителното законодателство от контролен орган на ТП на НОИ - С. град и приключила проверка от страна на Националната агенция за приходите /НАП/, са установени относимите обстоятелства обективирани в изготвения Констативен протокол № КВ-5-21-00815475/25.09.2020 г., съдържащ резултатите от проверката.

Установено е по данни от Търговския регистър, че дружеството „ПЛАСИО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е вписано на 21.01.2014 г., с едноличен собственик и управител Б. И. Б., ЕГН [ЕГН]. Дружеството е с вписано седалище и адрес - [населено място],[жк],[жилищен адрес].

По данни от ТД на НАП С., офис В. е установено с писмо вх. № 1043-21-1283/19.02.2020 г., че за периода от 2014 г. до 2019 г. от дружеството няма данни за подавани годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, няма регистрирано фискално устройство, липсват данни за регистрирани обороти и няма

регистриран търговски обект.

Осигурителните декларации за периода от м.05.2019 г. до м.11.2019 г. за единственото лице, декларирано като заето по трудово правоотношение са подавани по електронен път с КЕП, с титуляр и автор на електронния подпис Б. И. Б., син на Р. В. М..

Приложени са заверени копия на уведомление за ел. адрес с вх. № 2217И0091597/04.05.2019 г. със заявление за подаване на документи по електронен път и ползване на електронни услуги, предоставяни от НАП с КЕП на Б. И. Б. и справка за просрочия на дружество „ПЛАСИО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

По данни от НБД „Население" на ГД „ГРАО" представляващия дружеството - Б. И. Б., ЕГН [ЕГН] е с постоянен и настоящ адрес [населено място],[жк], бл. 504. вх. 3, ег. 1. ап. 2, което е и адреса и седалището на „ПЛАСИО“ ЕООД, а също така и на жалбоподателката.

Административния орган е изпратил до жалбоподателката писмо - Задължителни предписания № ЗД-1-21-00728656\28.02.2020 г. чрез лицензиран пощенски оператор за предоставяне на относими документи, касаещи трудовата й дейност в „ПЛАСИО" ЕООД. /л.23/

Писмото е получено лично от Р. В. М. на 11.03.2020 г. но същата не е осъществила контакт с контролните органи на ТП на НОИ С.-град, Не се е явила за представяне на данни и документи относно трудовата си заетост в дружеството./л.24/

Извършено е посещение на горесцитирания, вписан в ТР адрес на търговеца от контролните органи при ТП на НОИ - С. град на 12.03.2020 г., удостоверено с Протокол № ПТ-5-21 -00741191/13.03.2020 г./л.22/ Контакт с управителя и/или упълномощено лице не е осъществен. В резултат с писмо изх. № 1043-21-1283#277/05.06.2020 г. е потърсено съдействие по компетентност от СДВР за установяване на контакт с Б. И. Б.. В отговор с вх. № 1043-21 -1283#299/10.09.2020 г. от 06 Районно управление при СДВР уведомяват, че при извършена справка в системата АИС ГК е установено, че Б. И. Б. с напуснал територията на Република България през ГКПП К. на 04.01.2020 г.

Предвид установените обстоятелства при извършените проверки и събраните доказателства е изготвен Констативен протокол № КВ-5-21-00815475/25.09.2020 г. за извършена проверка по разходите на ДОО на „ПЛАСИО" ЕООД./л.18/

Въз основа на фактите и обстоятелствата, установени при извършената проверка обективирани в констативния протокол и предвид установената липса на икономическа дейност на дружеството и съответно - липсата на доказателства за упражняване на трудова дейност от лицето Р. В. М., за което в регистъра на трудовите договори и регистъра на осигурените лица има подадени данни по електронен път, с КЕП, е прието, че за това лице не е възникнало осигурително правоотношение, поради което декларираните данни по чл.5, ал.4 от КСО не съответстват на действителната фактическа обстановка.

На основание чл. 108. ал. 1, т. 3 от КСО на дружеството „ПЛАСИО” ЕООД са издадени Задължителни предписания № ЗД-1 -21 -00815469/25.09.2020 г. от контролен орган за подаване на декларация обр.1, с код „заличаване” на неоснователно подадените данни по чл. 5. ал. 4 от КСО за Р. В. М. за периода от 09.05.2019 г. до 31.10.2019 г./л.16/ Задължителните предписания са изпратени на адреса на управление на дружеството - [населено място],[жк]бл. 504. вх. 3, ет. 1. ап. 2. След връщането на задължителните предписания каго „непотърсено”, видно от отбелязването, направено в обратна разписка с баркод PS 1071 00T51V K от 10.10.2020 г./л.17/, същите са връчени по реда на чл. 110, ал. 4 от КСО чрез поставяне на съобщение на табло в сградата на ТП на НОИ - С.-град и са влезли в сила на 09.12.2020 г./л.15/ Поради неизпълнението на задължителните предписания, на основание чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба Н-13 от 17 декември 2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и за самоосигуряващите се лица /в сила от 03.01.2020 г./ данните по чл. 5, ал. 4, т.1 от КСО, подадени от името на „ПЛАСИО” ЕООД за посочения период, през който дружеството не е извършвало дейност, са заличени служебно.

Предвид заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход на Р. В. М., подадени чрез „ПЛАСИО” ЕООД за периода от 09.05.2019 г. до 31.10.2019 г. вкл. и на основание на новите данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено оспореното Разпореждане № РВ-3-21-00919606/17.05.2021 на длъжностното лице по реда на чл. 114. ал. 3 и ал. 4 от КСО за възстановяване на неоснователно изплатените суми.

Същото е обжалвано от М. пред горестоящия административен орган, който с процесното Решение № 1040-21-793/02.08.2021г. на директора на ТП на НОИ С.-град отхвърля жалбата на Р. М. като неоснователна, с мотив, че неоснователно са изплатени парични обезщетения на лицето, тъй като няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО чрез „ПЛАСИО” ЕООД и не отговаря на една от кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 40, ал.1 от КСО за изплащане на парично обезщетение.

В хода на съдебното производство е допусната и приета съдебно-графическа експертиза. В отговор на поставените въпроси ВЛ е установило, че от Б. иванов Б. /син на жалбоподателката/ са положени подписите за работодател и ръководител в следните документи – обекти в експертизата: Трудова книжка на Р. М./в оригинал/, трудов договор с „ПЛАСИО” ЕООД, Заповед № 37/01.11.2019г., Справка от 08.05.2019г., Уведомление по чл.62, ал.5 от КТ и копие от Трудова книжка. Експертизата е приета без възражение и съда счита същата за обективна и непротиворечива.

От ТД на НАП С. е представена информация за налична неразпределена сума по сметка на „ПЛАСИО” ЕООД в размер на 52,23 лева, внесена на 28.10.2019г. по сметка на приходите за социалноосигурителните фондове към НОИ.

По делото е представено за сведение и Решение № 707 от 09.02.2022г. по адм.дело №

10134/2021г. по описа на АССГ.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима- подадена е в срока по чл. 118, ал. 2 от КСО и от лице, което има право и интерес от оспорване, като адресат на индивидуалния административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4 КСО се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С оглед цитираната разпоредба оспореното решение е издадено от компетентен орган при спазване на изискуемата от закона форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите, обусловили отхвърляне на жалбата. Предвид приложената на л. 57 Заповед № Ц1015-21-108/21.10.2020 г. на директора на ТО на НОИ, от компетентен орган е издадено и потвърденото с решението разпореждане.

Според чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на случаите, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане, като възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно плащане.

Между страните не е спорно, че жалбоподателката е получила парично обезщетение за временна неработоспособност, за периода от 14.05.2019 г. до 11.08.2019 г. вкл. в общ размер на 5 740,55 лв. по болнични листове с № E20183498241 за периода от 14.05.2019 г. до 12.06.2019 г. вкл., № E20183498397 за периода от 13.06.2019 г. до 12.07.2019 г. вкл., № E20183498563 за периода от 13.07.2019 г. до 11.08.2019 г. вкл.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № 1040-21-793 от 02.08.2021г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) - С. град. Същото е издадено от компетентен орган, на основание чл. 117, ал. 1 от КСО. По реда на чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е и предвидената в закона писмена форма - чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството

по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Разпореждане № РВ-3-21-00919606/17.05.2021 г. на длъжностното лице по реда на чл. 114, ал. 3 и ал. 4 от КСО, също е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл. 114, ал. 3 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В настоящия случай разпореждането е издадено от ръководител по контрол на разходите при ТП на НОИ - С. град, който е материално и териториално компетентния административен орган съгласно нормата на чл. 114, ал. 3 от КСО и Заповед № Ц1015-21-108/21.10.2020г. на Ръководителя на ТП на НОИ.

По отношение материалната законосъобразност на оспореното решение на Директора на ТП на НОИ – С. град и потвърденото с него разпореждане, следва да се посочи, че констатациите на органите на ТП на НОИ са правилни, а направените въз основа на тях правни изводи, са съответни на материалния закон и преследваната от него цел.

Съгласно чл. 114, ал. 2 от КСО, добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т. 2 е предвидена и хипотезата, при която след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

От доказателствата по делото безспорно е установено, че на основание чл.4, ал.10, т.4 от Наредба М-13 от 17 декември 2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица както и за самоосигуряващите се лица /в сила от 03.01.2020 г./ данните по чл.5. ал.4, т.1 от КСО, подадени от името на „ПЛАСИО“ ЕООД за наетото лице Р. В. М. за периода от 09.05.2019г. до 31.10.2019г. вкл., през който дружеството не е извършвало дейност, са заличени служебно. Безспорно е установено също, че за посочения период „ПЛАСИО“ ЕООД не е отчитало и не е декларирало пред органите на НАП търговска дейност. Към момента на получаване от Р. М. на паричното обезщетение поради общо заболяване, посоченият трудов договор не е бил прекратен.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Видно от цитираната разпоредба, предпоставка за възникване право на парично обезщетение е качеството „осигурено лице“. Легална дефиниция на за осигурено лице е дадена в §1, т. 3 от ДР на КСО – „физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски“.

Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а,

ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10 КСО, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 КСО. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО изрично определя момента, от който възниква осигуряването - денят, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и продължава до прекратяването ѝ, респ. лицето следва добросъвестно да участва в осигурителното правоотношение и обуславящото го трудово такова, за да придобие право на парично обезщетение. Наличието на валидно възникнало трудово правоотношение само по себе си не е основание за началото на осигуряването. То е предпоставка за това, но само в случаите когато лицето е започнало да упражнява трудова дейност. В съответствие с легалната дефиниция, установена в § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Следователно лицето трябва освен да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В горния смисъл е решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г., решение № 5321 от 27.04.2021г. на ВАС по адм. д. № 1297/2021г.; решение № 7142 от 14.06.2021г. на ВАС по адм. д. № 4625/2021г.

Органът по осигуряването е мотивирал становище, че жалбоподателката не е била осигурено лице, тъй като не е извършвала трудова дейност, а осигурителят по същество не е осъществявал икономическа дейност. Съдът приема тази теза за обоснована и напълно кореспондираща на събраните в хода на административното производство доказателства.

В конкретния случай не са установени трудовите функции на служителя, изобщо не е установено извършването на трудова дейност и дори търговска дейност на дружеството работодател. От съвкупната преценка на доказателствата може да се направи такъв обоснован извод, че единственият назначен по трудово правоотношение работник на длъжност „продавач консултант“ - Р. М. не е извършвала трудова дейност. Основание за този извод е, че за периода от 2014г. до 2019 г. от „ПЛАСИО“ ЕООД няма данни за подавани годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, няма регистрирано фискално устройство, няма данни за регистрирани обороти и няма регистриран търговски обект, няма доказателства за реално получени парични средства от дружеството, с които да са изплащани възнаграждения. Правилно административният орган е приел, че в случая въпреки наличието на трудов договор, не е възникнало осигурително правоотношение и произтичащото от него право на обезщетение, тъй като жалбоподателката не е осъществявала трудова дейност. На това основание независимо от първоначалното наличие на останалите законови предпоставки за лицето, влезлите в сила задължителни предписания и последвалото заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО следва да се приеме, че представляват нови данни, които имат значение за определяне правото, размера и срока на

обезщетение, в съответствие с чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО. Въз основа на това се споделят доводите на ответника, че лицето към датата на отпускане на обезщетението е било добросъвестно, доколкото отпуснатото обезщетение за временна неработоспособност е извършено въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, съгласно чл. 1, ал. 2 НПОПДОО. Напълно в съответствие със законовите разпоредби посочени по-горе, след като Р. М. не е била осигурено лице към момента на изплащане на паричните обезщетения по издадените болнични листове не са били налице предпоставките за изплащането им и същите подлежат на възстановяване.

Горните изводи не се разколебават от установеното от ВЛ, че от Б. И. Б. /син на жалбоподателката/ е положил подписите за работодател и ръководител в Трудова книжка на Р. М./в оригинал/, трудов договор с „ПЛАСИО“ ЕООД, Заповед № 37/01.11.2019г., Справка от 08.05.2019г., Уведомление по чл.62, ал.5 от КТ и копие от Трудова книжка. Експертизата е приета без възражение и съда счита същата за обективна и непротиворечива, както и от информацията от ТД на НАП С. за налична неразпределена сума по сметка на „ПЛАСИО“ ЕООД в размер на 52,23 лева, внесена на 28.10.2019г. по сметка на приходите за социалноосигурителните фондове към НОИ.

Тези факти не установяват извода на административния орган, че жалбоподателката не е била осигурено лице, тъй като не е извършвала трудова дейност, а осигурителят по същество не е осъществявал икономическа дейност.

В обобщение съдът намира, че административният орган е обосновал липсата на реално извършвана трудова дейност и правилно е приел, че в периода на временната неработоспособност – от 14.05.2019 г. до 11.08.2019 г., вкл. и за периода от 24.09.2019г. до 23.10.2019г. Р. В. М. няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО, следователно няма право на обезщетението, което ѝ е изплатено, и поради това то подлежи на възстановяване.

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че издаденото разпореждане и потвърждаващото го решение са законосъобразни. Процесното решение е постановено при правилно прилагане на материалния закон и при липса на допуснати съществени нарушения на производствените правила, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При посочения изход на спора, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с чл. 144 АПК, на ответника се дължат направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, 60 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. В. М. срещу Решение № 1040-21-793/02.08.2021г. на Директора на ТП на НОИ С.- град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00919606/17.05.2021 г. на длъжностното лице по реда на чл. 114. ал. 3 и ал. 4 от КСО.

ОСЪЖДА Р. В. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на Териториално поделение на НОИ С. - град сумата от 100 лв. /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: